

A registered Political Party
ECI Registration No. 56/89/2011/PPS-I

માઈ હી ભારતનું ઘોષણાપત્ર

ડો. સુબોધ ચંદ્ર રોય
 M.Sc., Ph.D., LL.B.
 રાષ્ટ્રીય પ્રમુખ

ભારત, એટલે કે ઇન્ડિયા, પોતાને એક સ્વતંત્ર, સાર્વભૌમ, લોકશાહી રાષ્ટ્ર ઘોષિત કરે છે. લોકશાહીનો એક મૂળ સિદ્ધાંત બહુમતીની ઇચ્છા અનુસાર શાસન કરવાનો આદેશ આપે છે, તેમની ઇચ્છાઓની પરિપૂર્ણતા ફરજિયાત બનાવે છે. જો આપણે ભારતને એક કાર્યરત લોકશાહી તરીકે સ્વીકારીએ, તો અહીં જે કંઈ પણ થાય છે તે આ બહુમતીની ઇચ્છાના સીધા અભિવ્યક્તિ તરીકે અર્થઘટન કરવું જોઈએ. તેથી, લાખો લોકોને પીડતી વ્યાપક ભૂખમરો, નિરક્ષરતા, બેરોજગારી અને ખરાબ તબિયત, કાનૂની સત્તામાં છુપાયેલી રાજ્યની મનસ્વી અને બેદરકાર ક્રિયાઓ, અને સમાજના દરેક સ્તરમાં ફેલાયેલો વ્યાપક, સ્થાનિક ભ્રષ્ટાચાર—આ બધાને આપણી સંપૂર્ણ, બિનશરતી મૌનની માંગ છે. કારણ કે, જો લોકશાહીના આ નાટકમાં કોઈ સત્ય હોય, તો

આમાંથી કોઈ પણ ભયાનક વાસ્તવિકતાઓ આપણી સ્પષ્ટ, સામૂહિક સંમતિ વિના અસ્તિત્વમાં ન હોઈ શકે.

જેમ પિતા પોતાના પરિવારનું ભરણપોષણ કરે છે, તેમ ખેડૂતો સમગ્ર રાષ્ટ્રનું પોષણ કરે છે. આ તાર્કિક રીતે સમગ્ર ખેડૂત સમુદાયને "રાષ્ટ્રના પિતા" ના યોગ્ય શીર્ષક પર ઉન્નત કરે છે. તેમ છતાં, જ્યારે આપણે ભૂખમરો અને દેવાના કારણે હજારો ખેડૂતોની આત્મહત્યાની ભયાનક વાસ્તવિકતાનો સામનો કરીએ છીએ, ત્યારે આ કહેવાતી લોકશાહી ભારત પોતાની સંપૂર્ણ બદનામી ક્યાં છુપાવી શકે? આ સ્પષ્ટ વિરોધાભાસ માત્ર એક જ સ્પષ્ટતા સ્વીકારે છે: લોકશાહીના બહાના હેઠળ, આ રાષ્ટ્રના લોકો સતત, તિરસ્કારપૂર્ણ નાટકનો ભોગ બને છે.

મુખ્ય મુદ્દાને સંબોધતા પહેલાં, ચાલો ભ્રષ્ટાચારની વ્યાપક સમસ્યા પર વિચાર કરીએ. જાહેર જનતા તેને રાષ્ટ્રીય પ્રગતિમાં મુખ્ય અવરોધ ગણીને કોઈપણ ભોગે તેના નિવારણની માંગ કરે છે. દેશમાંથી ગેરકાયદેસર રીતે બહાર કાઢવામાં આવેલા અબજો રૂપિયા પાછા લાવવાની માંગ કરવામાં આવે છે. પરંતુ અહીં એક મહત્વપૂર્ણ પ્રશ્ન ઉભો થાય છે: શું આનો અર્થ એ છે કે આ રાષ્ટ્રની બહુમતી સ્વભાવથી બેઈમાન છે? અન્યથા આવી સિસ્ટમ કથિત લોકશાહીમાં કેવી રીતે ટકી શકે? આવી વિશાળ રકમ સ્થાપિત કાનૂની માધ્યમોને નેવિગેટ કર્યા વિના વિદેશમાં સ્થાનાંતરિત કરી શકાતી નથી, જે આ લૂંટમાં બહુમતીની ગર્ભિત સંમતિ સૂચવે છે. એ એક સત્ય છે કે છિદ્રાળુ વાસણ પાણી રાખી શકતું નથી, તેમ છતાં આપણે બરાબર આવા જ વાસણમાં પાણી રેડવાનું ચાલુ રાખીએ છીએ. આ ખામીયુક્ત સિસ્ટમને સુધારવાનો અથવા બદલવાનો ઇનકાર કરીને, આપણે સતત, વ્યાપક બગાડની ખાતરી આપીએ છીએ.

પરંતુ જેમ મીઠામાંથી ખારાશ દૂર કરી શકાતી નથી, તેમ આ રાષ્ટ્રમાંથી ભ્રષ્ટાચાર દૂર કરી શકાતો નથી. કારણ કે અન્યાય આ

રાજ્યનો પાયો બનાવે છે. આ સમજવા માટે, આપણે નિયમો અને નિયમોના સાચા હેતુની તપાસ કરવી જોઈએ જેને આપણે "કાનૂનો" કહીએ છીએ. સદીઓથી, બ્રિટિશરોએ આ ભૂમિ પર એક જ ઉદ્દેશ્યથી શાસન કર્યું: તેના સંસાધનોનું અવરોધ વિનાનું શોષણ અને લૂંટ. જેમ કોઈ લોહી વધુ સરળતાથી કાઢવા માટે શરીરના અંગોને બાંધે છે, તેમ ભારતવર્ષના લોકોને અનેક કાયદાઓથી બાંધવામાં આવ્યા હતા. આ કાયદાઓએ અસરકારક રીતે તેમને બ્રિટિશ સામ્રાજ્યના ગુલામમાં પરિવર્તિત કર્યાં.

આ દમન છતાં, ઘણા લોકોએ સ્વતંત્રતાનું સ્વપ્ન જોવાની હિંમત કરી, ફ્રાંસી દ્વારા ફ્રાંસી સહિત અકથ્ય ત્રાસ સહન કર્યો. વસાહતી શાસકોએ પંજાબના જલિયાંવાલા બાગમાં હજારો નિઃશસ્ત્ર, નિર્દોષ પુરુષો, સ્ત્રીઓ અને બાળકોના નરસંહારમાં કોઈ પસ્તાવો દર્શાવ્યો ન હતો, આ હત્યા આડેઘડ ગોળીબાર દ્વારા કરવામાં આવી હતી. અમને કહેવામાં આવ્યું હતું કે આ ભયાનક કૃત્ય સંપૂર્ણપણે "સ્થાપિત કાનૂની પ્રક્રિયા અનુસાર" કરવામાં આવ્યું હતું. એ યાદ રાખવું જરૂરી છે કે આ "કાનૂનો" બ્રિટિશ સંસદ દ્વારા આ ભૂમિના લોકોના મનમાંથી સ્વતંત્રતા અને મુક્તિના કોઈપણ વિચારને ખતમ કરવાના સ્પષ્ટ ઇરાદાથી ઘડવામાં આવ્યા હતા.

અસંખ્ય પુસ્તકો જાહેર કરે છે કે ૧૫ ઓગસ્ટ, ૧૯૪૭ના રોજ, "ભારત" તરીકે ઓળખાતો પ્રદેશ એક સ્વતંત્ર રાષ્ટ્ર તરીકે ઉભરી આવ્યો, જે આપણા આદરણીય સ્વતંત્રતા સેનાનીઓના સપનાને પૂર્ણ કરે છે. જો કે, નજીકથી જોતાં ખબર પડે છે કે તે દિવસે, અન્ય અસંખ્ય બ્રિટિશ કાયદાઓની જેમ, માત્ર એક બીજો કાયદો—"ભારતીય સ્વતંત્રતા અધિનિયમ, ૧૯૪૭"—અમલમાં આવ્યો. જ્યારે પૂછવામાં આવે છે, ત્યારે ભાગ્યે જ કોઈએ વ્યક્તિગત રીતે આ અધિનિયમ જોયો હોવાનો દાવો કર્યો છે. તેઓ ફક્ત અખબારોમાં વાંચે છે અથવા રેડિયો પર સાંભળે છે કે તે દિવસે દેશ "સ્વતંત્ર" બન્યો.

વાસ્તવમાં, આ અધિનિયમે "ભારત"ને એક સ્વતંત્ર દેશ તરીકે સ્થાપિત કર્યો ન હતો. ભૂતપૂર્વ બ્રિટિશ પ્રદેશ "ભારત" ની અંદર, અધિનિયમે માત્ર બે "નવા ડોમિનિયન" બનાવ્યા: "ભારત" અને "પાકિસ્તાન". જ્યાં અગાઉ એક વસાહત હતી, "ભારત", તેને ફક્ત બે ભાગોમાં વહેંચવામાં આવી—મૂળભૂત રીતે વહીવટી સરળતા માટે બે વસાહતો બનાવવામાં આવી, જેને કાનૂની પરિભાષામાં "નવા ડોમિનિયન" કહેવામાં આવે છે. મહત્વપૂર્ણ રીતે, અધિનિયમમાં જણાવવામાં આવ્યું હતું કે દરેક ડોમિનિયનના એક્ઝિક્યુટિવ હેડ—ગવર્નર-જનરલ—ને પસંદ કરવાની સત્તા સંબંધિત ડોમિનિયનના લોકો પાસે નથી. તેના બદલે, બ્રિટિશ રાજા ગવર્નર-જનરલની નિમણૂક કરતા હતા, જેમ કે ભારતીય સ્વતંત્રતા અધિનિયમ, ૧૯૪૭ની કલમ ૫ માં સ્પષ્ટપણે જણાવવામાં આવ્યું છે.

એક આશ્ચર્યજનક હકીકત એ છે કે જ્યારે અધિનિયમનું શીર્ષક "ભારતીય સ્વતંત્રતા અધિનિયમ" છે, ત્યારે "સ્વતંત્રતા" શબ્દ પોતે જ તેના લખાણમાં ક્યાંય દેખાતો નથી. એક વર્ષ પહેલાં, ૧૯૪૬ માં, બ્રિટિશ સરકારે ડોમિનિયન માટે બંધારણનો મુસદ્દો તૈયાર કરવા માટે બંધારણ સભાની સ્થાપના કરી. એ યાદ રાખવું અગત્યનું છે કે આ બંધારણ સભાના કોઈ પણ સભ્ય "ભારતના નાગરિકો" ન હતા. "ભારતના નાગરિક" શબ્દ સૌપ્રથમ "ભારતના બંધારણ" માં દેખાયો, જે ૨૬ જાન્યુઆરી, ૧૯૫૦ ના રોજ અમલમાં આવ્યો. ઓછામાં ઓછી તે તારીખ સુધી, બ્રિટિશ પ્રદેશના તમામ રહેવાસીઓ કાનૂની રીતે બ્રિટિશ પ્રજા હતા. તેથી, તે બંધારણમાં સમાયેલું બધું જ બ્રિટિશ રાજાની ઇચ્છાને આધીન હતું. આ જ બંધારણ દેશનો સર્વોચ્ચ કાયદો છે, અને જો ઇચ્છા હોય તો પણ, તેને આ દેશના મુક્ત નાગરિકો દ્વારા નવા સાથે બદલી શકાતો નથી. કારણ કે બંધારણને બદલવાના કોઈપણ પ્રયાસને સુપ્રીમ કોર્ટના ચુકાદા દ્વારા અવરોધિત કરવામાં આવશે જે તેની "મૂળભૂત લાક્ષણિકતાઓ" માં સુધારાને પ્રતિબંધિત કરે છે.

અને આપણે એ ન ભૂલવું જોઈએ કે સુપ્રીમ કોર્ટ પોતે જ તે જ બંધારણની જોગવાઈ હેઠળ બનાવવામાં આવી હતી.

આનો અર્થ એ છે કે ભૂતપૂર્વ વસાહતી માલિકોએ આપણી જાતને સંચાલિત કરવાની ચોક્કસ પદ્ધતિઓ પણ નક્કી કરી છે. આ વાસ્તવિકતાને જોતાં, આપણી સ્વતંત્રતા ક્યાં છે? આને વધુ સ્પષ્ટ રીતે સમજાવવા માટે, આ ઉપમાનો વિચાર કરો: એક જમીનનું વેચાણ જ્યાં વેચનાર જણાવે છે કે તે તેની "ઉદારતા" થી જમીન પર એક ઝૂંપડી બનાવશે, અને ખરીદનાર, ખરીદી પછી, તે ઝૂંપડીમાં રહેવા માટે બંધાયેલો છે. ખરીદનાર જરૂર પડે તો ઝૂંપડીનું સમારકામ કરી શકે છે, પરંતુ તેને તોડી પાડવાની—એટલે કે તેની "મૂળભૂત લાક્ષણિકતાઓ" માં ફેરફાર કરવાની—સખત મનાઈ છે—અને, ધારો કે, કોલિકટનું ઘર બનાવવાની. જો આ શરત વેચાણ પૂર્ણ થયા પછી પણ ચાલુ રહે, તો કાયદાની નજરમાં, વેચાણ રદબાતલ છે, કારણ કે જમીન પરનું વેચનારનું નિયંત્રણ સંપૂર્ણપણે છોડવામાં આવ્યું નથી.

ચાલો માની લઈએ કે જ્યારે આ ઉપખંડ ભારે ઉથલપાથલમાંથી પસાર થઈ રહ્યો હતો, ત્યારે આવી શરત સ્વીકારવી કદાચ કટોકટીનો સામનો કરવાનો એકમાત્ર રસ્તો લાગ્યો હશે. જો કે, તે કિસ્સામાં, બંધારણમાં એક કલમનો સ્પષ્ટપણે સમાવેશ કરવાની જરૂર હતી કે, "સ્વતંત્રતા" પછી, સંસદ પાસે બંધારણને બહાલી આપવાની અને જો જરૂરી હોય તો, જૂનાને બદલવા માટે નવું બનાવવાની સત્તા હશે. જેમ કે સ્પષ્ટપણે જોઈ શકાય છે, બંધારણમાં આવી કોઈ બહાલી કલમ અસ્તિત્વમાં નથી. આનો અર્થ એ છે કે "ભારત" તરીકે ઓળખાતા બ્રિટિશ ડોમિનિયન માટે રચાયેલું અને બ્રિટિશ રાજા માટે યોગ્ય બંધારણ લોકો પર દેશના સર્વોચ્ચ કાયદા તરીકે લાદવામાં આવ્યું છે. આ આપણા આદરણીય સ્વતંત્રતા સેનાનીઓના સપનાથી તદ્દન વિપરીત છે, જેમણે ભારતની જનતાને બ્રિટિશ શાસન અને શોષણથી મુક્ત કરવાનો પ્રયાસ કર્યો હતો. આ મુક્તિ માટેની મૂળભૂત જરૂરિયાત

એ દમનકારી બ્રિટિશ-નિર્મિત બેડીઓને તોડી પાડવાની હતી જેને "કાયદા" તરીકે ઓળખવામાં આવતી હતી, જે બ્રિટિશ પ્રજાને કાયમી ગુલામીમાં રાખવા માટે બનાવવામાં આવી હતી.

૧૫ ઓગસ્ટ, ૧૯૪૭ પછી પણ, અને ૨૬ જાન્યુઆરી, ૧૯૫૦ પછી પણ, બ્રિટિશ-નિર્મિત મોટાભાગના કાયદાઓ હવે "ભારત" તરીકે ઓળખાતા પ્રદેશમાં અમલમાં રહ્યા. "બંધારણ" ની અંદરની જોગવાઈઓ દ્વારા, આ બ્રિટિશ-નિર્મિત કાયદાઓને નવું જીવન આપવામાં આવ્યું, જે સદીઓથી વસ્તીને સ્થિર રાખતી હતી તે જ મર્યાદાઓને જાળવી રાખી. પરિણામે, દેશનું નિર્દયતાથી શોષણ કરવાનું ચાલુ છે, લોકો ચાલાકીથી એવા કાયદાઓમાં ફસાયેલા છે જે તેઓ ભાગ્યે જ સમજે છે. વર્તમાન અંદાજો સૂચવે છે કે કોઈપણ સમયે ભારતીય અદાલતોમાં આશરે ત્રીસ મિલિયન કેસ પેન્ડિંગ છે. ધારી લઈએ કે દરેક કેસથી ઓછામાં ઓછા દસ લોકો પ્રત્યક્ષ કે પરોક્ષ રીતે પ્રભાવિત થાય છે, આનો અર્થ એ છે કે ભારતમાં લગભગ ત્રણસો મિલિયન લોકો કાયમી કાનૂની ચિંતાઓથી બોજારૂપ છે. તેથી, એમાં કોઈ આશ્ચર્ય નથી કે દર વર્ષે આપણે સાંભળીએ છીએ તે કહેવાતા "સમાવેશી વિકાસ" વિશેના સતત વક્તવ્યો છતાં તેમની પરિસ્થિતિમાં સુધારો થતો નથી.

આપણે હજી સુધી સાચી મુક્તિ પ્રાપ્ત કરી નથી તે આપણા રોજિંદા જીવનમાં સ્પષ્ટ છે. ૧૫ ઓગસ્ટ, ૧૯૪૭ પહેલાં, બ્રિટિશ શાસન સામે અહિંસક અને હિંસક બંને વિરોધ સામાન્ય હતા, અને રોયલ પોલીસે નિયમિતપણે સ્વતંત્રતા સેનાનીઓ પર ફૂર અત્યાચારથી પ્રતિક્રિયા આપી હતી. તે સમયે આ સમજી શકાય તેવું હતું, કારણ કે પોલીસ, કાઉનના સેવકો તરીકે, સાર્વભૌમ હિતોનું રક્ષણ કરવા માટે ફૂરતાથી કાર્ય કરવા માટે બંધાયેલા હતા. જો કે, એ ખૂબ જ પરેશાન કરનારું છે કે ભારત કથિત રીતે રાજકીય રીતે સ્વતંત્ર થયા પછી પણ સમાન પોલીસ અત્યાચારો પ્રચલિત છે. જો આ સ્વતંત્રતા વાસ્તવિક છે, તો પોલીસ હવે કોના હિતોનું રક્ષણ કરી રહી છે? જો લોકશાહીએ ખરેખર લોકોને જમીનના માલિક

બનાવ્યા છે, તો આ જ લોકો શા માટે વિરોધ કરી રહ્યા છે? જો, લોકશાહીની

આ સંદર્ભમાં, આપણે "દેશ" શબ્દનો સાચો અર્થ તપાસવો જોઈએ. મનુષ્યો દ્વારા વસવાટ કરાયેલ પ્રદેશને આપણે "દેશ" કહીએ છીએ. મનુષ્યો વિના, દેશનું અસ્તિત્વ ન હોઈ શકે. ઉદાહરણ તરીકે, તેના વિશાળ વિસ્તાર હોવા છતાં, ચંદ્ર દેશ નથી કારણ કે તે વસવાટ વિનાનો છે. આ "મનુષ્યો" અને "દેશ" વચ્ચેના ગાઢ સંબંધને દર્શાવે છે. તાર્કિક રીતે, તો પછી, દેશનો વિકાસ તેના લોકોની પ્રગતિને પ્રતિબિંબિત કરવો જોઈએ, કારણ કે દેશ તેના ઘટક લોકોને પાછળ છોડીને આગળ વધી શકતો નથી. એવો દાવો કરવામાં આવે છે કે આ દેશના મોટાભાગના લોકો પ્રગતિના કોઈ કૃત્રિમ સ્કેલ પર "પાછળ" છે. તે એક ઇરાદાપૂર્વકની ખોટી રજૂઆત છે. આ બનાવટી ભેદભાવને કાયમ રાખવા માટે, બહુમતીને ઇરાદાપૂર્વક ગેરલાભની સ્થિતિમાં રાખવામાં આવે છે. સમાજની શરૂઆતથી જ, ભેદભાવના બીજ કાળજીપૂર્વક વાવવામાં આવ્યા હતા જેથી થોડા વિશેષાધિકૃત લોકો મહેનતુ લોકોના શ્રમના લાભો મેળવી શકે.

જો જ લોકોનો શ્રમ અનિવાર્ય છે તેઓ એક સુસંગત સમગ્ર તરીકે એક થાય, તો વિશેષાધિકૃત લોકો હવે સમાજના વિશાળ બહુમતી પર તેમનું વર્ચસ્વ જાળવી શકશે નહીં. તેથી, વસ્તીમાં ભેદભાવ પેદા કરીને, તેઓને વિભાજિત, નબળા વ્યક્તિઓમાં ઘટાડવામાં આવ્યા છે. પરિણામે, તેઓ સદીઓથી સહન કરેલા દુઃખ પર ભાગ્યે જ પ્રશ્ન કરવાની હિંમત કરે છે. જ્યાં સુધી કેટલીક ઊંડે સુધી જડેલી, પરંપરાગત વિચારધારાઓમાં ધરખમ ફેરફાર કરવામાં ન આવે ત્યાં સુધી આ પેટર્ન ચાલુ રહેશે—અને આ પરિવર્તન લાવવાની શક્તિ લોકોમાં જ રહેલી છે. દેશને બદલવા માટે, વ્યક્તિએ પહેલા પોતાની જાતને બદલવી જોઈએ, જેના માટે સ્વતંત્ર વિચારવાની ક્ષમતા જરૂરી છે. પરંતુ મનુષ્યો વિના, દેશની કલ્પના જ અર્થહીન છે. તેથી, દેશની અંદરની કોઈપણ માનવ

ક્રિયા માટે, લોકો પોતે જ જવાબદારી લે છે. કારણ કે "આપણે" એ "હું" નું બહુવચન છે, હું, સારમાં, દેશ છું. મેં તેને સીધું જ બનાવ્યું છે. મારા વિના, કોઈ દેશ હોઈ શકે નહીં!

કોઈ પૂછી શકે છે, "શું આવો દેખીતી રીતે નાનો વિચાર ખરેખર દેશની વર્તમાન સ્થિતિમાં સુધારો કરી શકે છે?" જવાબ એક મોટો હા છે કારણ કે "હું" માં પરિવર્તન અનિવાર્યપણે દેશમાં પરિવર્તન સૂચવે છે. તેમ છતાં, કોઈ વાંધો ઉઠાવી શકે છે, "જો આ વિચાર એટલો શક્તિશાળી છે, તો લોકોની દુર્દશા ક્યારનીય સમાપ્ત થઈ ગઈ હોત. આ ઉપરાંત, દેશે નોંધપાત્ર પ્રગતિ કરી છે, અવકાશ તકનીકમાં પણ નોંધપાત્ર પ્રગતિ કરી છે. તમારા તર્કથી, આનો અર્થ લોકોની જીવનશૈલીમાં નોંધપાત્ર સુધારો થવો જોઈએ." જવાબમાં, આપણે સ્વીકારવું જોઈએ કે આ પ્રગતિના લાભો વસ્તીના માત્ર એક નાના ભાગ દ્વારા જ મેળવવામાં આવે છે, જ્યારે વિશાળ બહુમતી બાકાત રહે છે. બહુમતીમાં ભૂખમરો, કુપોષણ અને આત્મહત્યા હજી પણ વ્યાપક છે. આ અસમાનતાનું મૂળ કારણ એ છે કે "હું દેશ છું" નો વિચાર હજી સુધી સમાજમાં ફેલાયો નથી.

આ જ અભાવ છે જે દેશની દયનીય સ્થિતિને બદલવાથી રોકે છે. જો લોકો આ અનુભૂતિ માટે જાગૃત થાય, તો તે નિર્દય શોષણ પર બનેલી સામાજિક વ્યવસ્થામાં ચોક્કસપણે નોંધપાત્ર ઉથલપાથલ પેદા કરશે. આવી પરિસ્થિતિને રોકવા માટે, શોષણ કરનારાઓની એક નાની સંખ્યા જાણી જોઈને આ વિચારને કાલ્પનિક તરીકે નકારી કાઢે છે. તેઓને ડર છે કે જો લોકો સમાજમાં તેમનું સાચું સ્થાન ઓળખે તો તેમની આખી ભ્રષ્ટ ઇમારત પત્તાના ઘરની જેમ તૂટી પડશે. પરંતુ સત્ય એ છે કે આ વિચાર માત્ર કાલ્પનિક નથી, પરંતુ આ કહેવાતી સભ્ય વ્યવસ્થાને તોડી પાડવાની એક નોંધપાત્ર રીતે સરળ પદ્ધતિ પણ છે. આ સ્પષ્ટ માર્ગને છુપાવવા માટે, શરૂઆતથી જ મોટાભાગના લોકોને નિરક્ષરતા અને ગરીબીના અંધકારમાં રાખવાના પ્રયાસો કરવામાં આવ્યા છે.

બહાર નીકળવાનો માર્ગ શોધવાનો સમય હવે પાકી ગયો છે, અને આપણે બધાએ આ ધ્યેય તરફ પ્રયત્ન કરવો જોઈએ, કારણ કે આપણે જ આ દેશનું મૂર્ત સ્વરૂપ છીએ!

જટિલ સિક્કાંતોનો સહારો લીધા વિના આ દેશની પરિસ્થિતિને સમજવા માટે, ચાલો એક મોટા ઘરની ઉપમાનો ઉપયોગ કરીએ જેમાં એક જીવંત ઉજવણી ચાલી રહી છે. રાત્રિનો સમય છે, ઘર તેજસ્વી રીતે પ્રકાશિત છે, અને મહેમાનો આનંદ માણી રહ્યા છે. અચાનક, દુર્ભાવનાપૂર્ણ ઇરાદાથી, કોઈ મુખ્ય પાવર સપ્લાય કાપી નાખે છે. આખું ઘર અંધકારમાં ડૂબી જાય છે, અને તરત જ અંધાધૂંધી સર્જાય છે. લોકો ડરી જાય છે અને ભાગવાનો પ્રયાસ કરે છે, પરંતુ અંધકાર તેમને અવરોધે છે, જેનાથી મૂંઝવણ અને ગભરાટ થાય છે. તેઓ એકબીજા પર ઠોકર મારે છે, ફર્નિચર ઉથલાવી દેવામાં આવે છે, અને સામાન્ય અવ્યવસ્થા ફેલાય છે. પછી પ્રશ્ન એ થાય છે કે: આપણે આ દેખીતી રીતે અનંત અંધાધૂંધીમાંથી કેવી રીતે બચી શકીએ?

વીજળીથી અજાણ લોકો માટે, આ અંધાધૂંધીનું નિરાકરણ કરવું અત્યંત મુશ્કેલ લાગી શકે છે. કેટલાક આ પરિસ્થિતિને કદાચ ખરાબ માનવ લક્ષણો જેમ કે કંજૂસાઈ અને સ્વાર્થનું કારણ પણ આપી શકે છે. જો કે, ઉકેલ નોંધપાત્ર રીતે સરળ છે: કોઈએ ફક્ત મુખ્ય પાવર સ્વીચને પાછું "ચાલુ" કરવાની જરૂર છે. પ્રકાશનું માત્ર પુનરાગમન અંધકારને કારણે થતી અંધાધૂંધીને તરત જ દૂર કરશે. તેવી જ રીતે, આ વિશાળ ભૂમિની તમામ સમસ્યાઓનું મૂળ કારણ આપણા મનમાં રહેલા અજ્ઞાનના અંધકારમાં છુપાયેલું છે. જ્યાં સુધી આ અજ્ઞાન દૂર કરવામાં નહીં આવે, ત્યાં સુધી આ સમસ્યાઓ અનિશ્ચિત સમય સુધી ચાલુ રહેશે, અને આપણે અંધકારમાં એકબીજાને મિત્રો તરીકે ઓળખવામાં અસમર્થ, દુશ્મનો તરીકે એકબીજા સાથે લડતા રહીશું. પરંતુ આપણે સમજવું જોઈએ: કોઈએ જાણી જોઈને લાઈટ બંધ કરી નથી. માનવ સભ્યતાના ઇતિહાસમાં, સંપૂર્ણ જાગૃતિનો પ્રકાશ ક્યારેય

ખરેખર ચાલુ થયો નથી. આ જ કારણ છે કે વિશ્વના મોટાભાગના લોકો સ્વતંત્ર વિચારથી વંચિત રહ્યા છે. જો કે, અમે અમારી સાચી આંતરિક શક્તિથી વાકેફ થવાના આ દેખીતી રીતે અશક્ય કાર્ય માટે પોતાને સમર્પિત કરવા માટે સંકલ્પબદ્ધ છીએ. અને આ માટેનો સમય હવે છે.

શરૂઆતમાં, ચાલો આપણે આ દેશના નામ પર વિચાર કરીએ. પ્રાચીન સમયથી, તે "ભારતવર્ષ" તરીકે જાણીતું હતું. સિંધુ નદીના કિનારે એક સભ્યતા વિકસી, જે વિદેશી ભાષાઓમાં સિંધુ ખીણની સભ્યતા તરીકે જાણીતી થઈ. જો કે, આ સભ્યતાના ઉદય પહેલાં પણ, આ ભૂમિના દક્ષિણ ભાગમાં એક અત્યંત વિકસિત સભ્યતા પહેલેથી જ અસ્તિત્વમાં હતી, જે મહાકાવ્ય રામાયણમાં વર્ણનો દ્વારા સાબિત થાય છે. તેમ છતાં, વિદેશી આક્રમણકારોએ, તેમના હેતુઓ માટે, સમગ્ર ભૂમિને સમાવવા માટે "સિંધુ ખીણની સભ્યતા" શબ્દ બનાવ્યો અને દેશનું નામ "ઇન્ડિયા" રાખ્યું. આશ્ચર્યજનક રીતે, "સ્વતંત્રતા" પછી પણ, આ મહાન પ્રાચીન ભૂમિને હજી પણ સત્તાવાર રીતે "ઇન્ડિયા" કહેવામાં આવે છે. જ્યારે વ્યક્તિઓના ક્યારેક ઘણાં નામો હોઈ શકે છે, ત્યારે એક જ ભૂમિના બે સત્તાવાર નામ કેવી રીતે હોઈ શકે: "ઇન્ડિયા" અને "ભારત"?

આપણી ઊંડે સુધી જડેલી ગુલામીનું એક સ્પષ્ટ ઉદાહરણ બંધારણમાં જ જોવા મળે છે, જ્યાં દેશનું નામ "ઇન્ડિયા, એટલે કે ભારત" છે. એ કહેવું યોગ્ય છે કે શબ્દપ્રયોગ "ભારત, એટલે કે ઇન્ડિયા" નથી. નામ "ઇન્ડિયા" ને પ્રાથમિકતા આપવામાં આવી છે, સંભવતઃ આપણા ભૂતપૂર્વ બ્રિટિશ શાસકોની સુવિધા માટે. કારણ કે આપણે આપણી જાતને ખરેખર સ્વતંત્ર જાહેર કરીએ છીએ, આપણે "ઇન્ડિયા" ને નકારીને "ભારત" ને આપણા દેશના એકમાત્ર નામ તરીકે અપનાવવું જોઈએ. ઘણા લોકોએ "મહાભારત" નો અભ્યાસ કર્યો છે, પરંતુ કોઈએ "મહા ઇન્ડિયા" નામની કોઈ વસ્તુ વિશે ક્યારેય સાંભળ્યું નથી. ચાલો આપણે

આપણા ભારતમાંથી "ઇન્ડિયા" શબ્દને દૂર કરીએ, કારણ કે તે આપણા ભૂતકાળની ગુલામીનું માત્ર એક ચિહ્ન છે.

કારણ કે સાચી જાગૃતિનો દીવો ક્યારેય પ્રગટાવવામાં આવ્યો નથી, લોકોએ ક્યારેય ખરેખર સ્વતંત્રતાનો અનુભવ કર્યો નથી. સંગઠિત સમાજની શરૂઆતથી જ, નિયંત્રણ શક્તિ "રાજા" ના હાથમાં સોંપવામાં આવી છે. તેના આદેશો કાયદો બન્યા; તેનો શબ્દ અંતિમ હતો. પરંતુ આપણે એ ઓળખવામાં નિષ્ફળ જઈએ છીએ કે રાજાનું "રાજત્વ", તમામ કાયદાઓનો કથિત સ્ત્રોત, પોતે જ મૂળભૂત રીતે ગેરકાયદેસર છે. ચાલો આપણે પુનરાવર્તન કરીએ: આપણે આ બાબતને જટિલ અથવા ભવ્ય સિદ્ધાંતોનો સહારો લીધા વિના સીધી રીતે સંબોધીશું.

આને સમજાવવા માટે, ચાલો આપણે માનવ સમાજની રચના પહેલાંના, પ્રાગૈતિહાસિક સમયના એક દિવસની કલ્પના કરીએ. એક નાની નદી વહે છે, અને તેના કિનારે એક આંબાનું ઝાડ છે. એક માણસ ઝાડ પર ચઢી રહ્યો છે, કેરીઓ તોડી રહ્યો છે. થોડું દૂર, બીજો માણસ માછલી પકડી રહ્યો છે. પછી એક ત્રીજો માણસ દેખાય છે. થોડીવાર તેમનું નિરીક્ષણ કર્યા પછી, તે ઝાડ પરના માણસ પાસે જાય છે અને પૂછે છે, "તમે શું તોડી રહ્યા છો, મારા મિત્ર?" માણસ જવાબ આપે છે, "ફળ. શું તમે એક ચાખવા માંગો છો?" અજાણી વ્યક્તિ પાકેલી કેરી લે છે, તેને સ્વાદિષ્ટ લાગે છે, "કેરી-માણસ" નો આભાર માને છે, અને પછી માછીમાર પાસે જાય છે. સમાન આપ-લે પછી, તે ભેટ તરીકે માછલી મેળવે છે અને "માછલી-માણસ" નો આભાર માને છે.

બીજા દિવસે, અજાણી વ્યક્તિ તેના એક મિત્ર સાથે પાછો આવે છે. તેઓ પહેલા કેરી તોડનાર પાસે જાય છે. નવા આવનાર પણ કેરી ચાખવા માંગે છે તે જાણ્યા પછી, ઝાડ પરનો માણસ તેમનું સન્માન કરીને વધુ ઉત્સાહથી તેના ફળ વહેંચે છે. પછી તેઓ માછલી-માણસ સાથે પણ એ જ પ્રક્રિયાનું પુનરાવર્તન કરે છે.

નોંધ કરો કે કોઈપણ પ્રયત્ન વિના કેરી અને માછલીનું સેવન કરીને, અજાણ્યા લોકો કામ કરનારાઓ કરતાં લગભગ બમણી ઊર્જા મેળવે છે. કામ કરનારાઓ ઝાડ પર ચઢવામાં અથવા માછલી પકડવામાં તેમની લગભગ અડધી ઊર્જા ખર્ચે છે, જ્યારે અજાણ્યા લોકો કંઈ જ ખર્ચતા નથી. આ રીતે, છેતરપિંડી દ્વારા, ત્રીજી વ્યક્તિ ધીમે ધીમે અન્યના શ્રમના ફળોનું સેવન કરીને વધુ શક્તિશાળી બને છે. જેમ જેમ તેની શક્તિ અને પ્રભાવ વધે છે, લોકો તેનાથી ડરવા લાગે છે. જે એક સમયે કૃપા તરીકે મુક્તપણે આપવામાં આવતું હતું તે સમય જતાં ફરજિયાત "સુરક્ષા રકમ" બની જાય છે, અંતે તેને કાયદો બનાવનાર અને રાજા તરીકે સ્થાપિત કરે છે. આ "કાનૂનનું શાસન" ના બહાના હેઠળ રાજા દ્વારા લોકોના શોષણની શરૂઆત છે.

આ ચાલાક વ્યક્તિએ છેતરપિંડી દ્વારા—બીજા શબ્દોમાં કહીએ તો, ગેરકાયદેસર રીતે—તેના "રાજત્વ" ની શરૂઆત કરી. જે સદ્ભાવનાથી આપવામાં આવેલા દાનના કાર્યો તરીકે શરૂ થયું હતું તે આવકની ફરજિયાત વસૂલાતમાં, અથવા કરમાં રૂપાંતરિત થયું હતું. વસ્તી પાસેથી આ કરની સરળ વસૂલાત સુનિશ્ચિત કરવા માટે સમય જતાં વિવિધ નીતિઓ અમલમાં મૂકવામાં આવી છે. આવી જ એક સિસ્ટમ, જે હવે લગભગ ધર્મગ્રંથનો દરજ્જો ધરાવે છે, તેને અર્થશાસ્ત્ર કહેવામાં આવે છે. કારણ કે "જેની લાઠી તેની ભેંસ" એ પ્રવર્તમાન સિદ્ધાંત છે, રાજા કોઈ ખોટું કરી શકતો નથી અને તેને હંમેશાં બિનશરતી રીતે સાચો માનવામાં આવે છે. કારણ કે સાર્વભૌમનો આદેશ કાયદો છે, કાયદાનું પાલન કરનારી પ્રજા રાજાનું પાલન કરવા માટે બંધાયેલી છે.

લોકોએ રાજાની સાર્વભૌમત્વ સ્વેચ્છાએ સ્વીકારી ન હતી; તેઓને ફૂર બળ દ્વારા તાબે થવાની ફરજ પાડવામાં આવી હતી. જો કે, રાજા સારી રીતે જાણે છે કે તેનું અસ્તિત્વ સંપૂર્ણપણે આજ્ઞાકારી પ્રજાની હાજરી પર આધારિત છે. એ હકીકત છે કે આ પ્રજા એ સમજવામાં નિષ્ફળ જાય છે કે તેઓ જ તમામ શક્તિનો સાચો

સ્ત્રોત છે, કે તેઓ બધા સમાન છે અને એક જ માનવ પરિવારના છે, આ શોષણકારી સિસ્ટમની શરૂઆતથી જ તેમનામાં ભાગલા પાડે છે. ધનિક અને ગરીબ, શિક્ષિત અને અભણ, ઉચ્ચ અને નીચના ભેદભાવોથી આગળ, અસંખ્ય અન્ય કૃત્રિમ શ્રેણીઓ કાળજીપૂર્વક બનાવવામાં આવી હતી, વિવિધ ધર્મો, જાતિઓ વગેરેની શોધ કરવામાં આવી હતી. આ રીતે, લોકોને અસંખ્ય જૂથોમાં વિભાજિત કરવામાં આવ્યા છે, જે વિભાગો ક્યારેય અસ્તિત્વમાં નહોતા અને પ્રકૃતિમાં ક્યારેય અસ્તિત્વમાં હોઈ શકે નહીં. ભોળી પ્રજા, અર્થહીન આંતરિક લડાઈમાં વ્યસ્ત, રાજા દ્વારા આ ચાલાક યુક્તિને ઓળખવામાં નિષ્ફળ રહી. આ રીતે રાજાશાહીના ટેન્ટકલ્સ માનવ સમાજને સંપૂર્ણપણે ગળી ગયા. આના પ્રકાશમાં, એ ઓળખવું મહત્વપૂર્ણ છે કે "ગરીબ" શબ્દ ખોટો છે. પરંપરાગત રીતે, જો કોઈ વ્યક્તિ રોજિંદા જીવન ટકાવી રાખવા માટે સંઘર્ષ કરે તો તેને "ગરીબ" કહેવામાં આવે છે—ઉદાહરણ તરીકે, કોલસાની ખાણમાં કામ કરનાર. દરરોજ પોતાનો જીવ જોખમમાં મૂકીને, તે કોલસો કાઢવા માટે ખાણમાં ઉતરે છે. કોલસા વિના, શું કોલસાથી ચાલતા પાવર પ્લાન્ટ હોઈ શકે? કોલસા પર આધારિત વિશાળ ઉદ્યોગો પણ અસ્તિત્વમાં હોઈ શકે? અંતે, આ અપાર સંપત્તિનો સાચો સ્ત્રોત તે જ "ગરીબ" કામદાર છે. તો પછી, આપણે આવા વિશાળ સંપત્તિના સર્જકને "ગરીબ" કહેવાની હિંમત કેવી રીતે કરી શકીએ?

હવે આપણે "અભણ" શબ્દ પર વિચાર કરીએ. આપણે, કહેવાતા "શિક્ષિત" લોકો, ખેડૂત અથવા મોચીને અભણ કેવી રીતે કહી શકીએ? આપણને ક્યારેય એવો વિચાર આવતો નથી કે આપણે, જેઓ આપણા શિક્ષણની બડાઈ કરીએ છીએ, તે કામો સરળતાથી કરી શકતા નથી જે એક ખેડૂત અથવા મોચી કરે છે. તો શું આપણે તેમની કુશળતામાં પણ નિરક્ષર નથી? તેઓમાં ઘણીવાર ઔપચારિક શિક્ષણનો અભાવ હોવાનું કારણ એ છે કે તેઓને આવી તકોથી વંચિત રાખવામાં આવ્યા છે. કોઈના પગને જાણી

જોઈને તોડી નાખવા અને પછી તેની "દુર્ભાગ્ય" માટે તેના પર દયા ખાવા જેવું છે.

રાજાશાહી પછી કહેવાતી લોકશાહી આવી. રાજાની સત્તાની ઈર્ષ્યાથી પ્રેરાઈને, અમુક વ્યક્તિઓએ નિયંત્રણ મેળવવા માટે કાવતરું કર્યું. તેઓ સમજતા હતા કે સાચી શક્તિ લોકોમાં રહેલી છે, તેથી તેઓએ "લોકશાહી" માં "ડેમોસ" (લોકો) શબ્દનો ઉપયોગ કર્યો, દેખીતી રીતે એવો વિચાર વ્યક્ત કરે છે કે લોકો સીધા દેશની બાબતોનું સંચાલન કરે છે. જો કે, વાસ્તવિકતા એ છે કે "લોકશાહી" એ રાજાશાહીનું બીજું સ્વરૂપ છે. માત્ર એટલો જ તફાવત છે કે રાજાશાહીની જેમ એક રાજાને બદલે, "લોકશાહી" માં બહુવિધ "મંત્રીઓ" છે.

જેમ રાજાની સત્તા લાગુ કરવા માટે ગુલામીની બેડીઓ જાળવવી પડતી હતી, તેવી જ રીતે, કહેવાતી લોકશાહીમાં પણ, લોકોની અવિરત લૂંટ સુનિશ્ચિત કરવા માટે રાજાશાહી યુગના તમામ કાયદાઓ જાળવી રાખવામાં આવ્યા છે. પરિણામે, સંપત્તિના પ્રદાતા તરીકે લોકોની ભૂમિકા યથાવત છે, જેમ કે તે રાજાશાહી હેઠળ હતી. તેથી, "આપણે બધા રાજા છીએ" એવો વ્યાપકપણે પ્રચારિત વિચાર શુદ્ધ કાવ્યાત્મક કલ્પના છે, જેનું વાસ્તવિકતામાં કોઈ સ્થાન નથી. "લોકશાહી" માં, એવું કહેવાય છે કે લોકોના પ્રતિનિધિઓ દેશની બાબતોનું "સંચાલન" કરશે, પરંતુ વ્યવહારમાં, રાજકીય પક્ષો દ્વારા પસંદ કરાયેલા અમુક વ્યક્તિઓ દેશ પર "શાસન" કરી રહ્યા છે. એ કોઈ સંયોગ નથી કે આપણે હજી પણ "શાસક પક્ષ" શબ્દનો ઉપયોગ કરીએ છીએ. "સ્વતંત્રતા" પ્રાપ્ત થયા પછી "શાસકો" કેવી રીતે અસ્તિત્વમાં હોઈ શકે, અથવા "લોકશાહી" માં "સરકાર" શબ્દની સુસંગતતા પર પણ કોઈ પ્રશ્ન કરતું નથી.

આ દેશમાં લોકોના પ્રતિનિધિત્વ અધિનિયમ, ૧૯૫૧ મુજબ ચૂંટણીઓ યોજાય છે, પરંતુ જેઓ આ ચૂંટણીઓ "લડે" છે તેઓ

લોકોના સાચા પ્રતિનિધિઓ નથી. લગભગ દરેક કિસ્સામાં, તેઓ કોઈ એક અથવા બીજા રાજકીય પક્ષ દ્વારા નિયંત્રિત હોય છે. તેથી, તેમની પ્રાથમિક જવાબદારી તેમના પક્ષ સાથે છે, લોકો સાથે નહીં. એવું માનવું વાજબી રહેશે કે તમામ ચૂંટણી ઉમેદવારો દેશના નાગરિકોના કલ્યાણને પ્રાથમિકતા આપે છે. એ પણ અપેક્ષા રાખવી વાજબી રહેશે કે રાજકીય પક્ષો પાસે આ ધ્યેય હાંસલ કરવા માટે સ્પષ્ટ, સુવ્યાખ્યાયિત યોજનાઓ હોય. જો આ સાચું હોત, તો ચૂંટણી "જીતવા" માટે આટલી તીવ્ર સ્પર્ધા કેમ છે? એક સરળ ઉપમાનો વિચાર કરો: જો ઘણા લોકો ઘરને રંગવા માટે શ્રેષ્ઠ રંગની ચર્ચા કરી રહ્યા હોય, તો કોઈ સફેદ, બીજો ગુલાબી અને ત્રીજો ગ્રે રંગ સૂચવી શકે છે. તેમ છતાં, તે બધા સંભવતઃ ઘરને સુંદર બનાવવાનું સામાન્ય ધ્યેય ધરાવતા હશે. જો તેઓ દુશ્મનો નથી, તો રાજકારણમાં આ જ સહયોગી ભાવના કેમ અસ્તિત્વમાં નથી? એવું નથી કારણ કે પરસ્પર દુશ્મનાવટ જાળવી રાખવી એ શોષણકારી યથાવત્ સ્થિતિને કાયમ રાખવા માટે જરૂરી છે. તેથી, એ સ્પષ્ટ છે કે રાજ્ય વ્યવસ્થામાં મૂળભૂત પરિવર્તન વિના, લોકોની સ્થિતિમાં વાસ્તવિક પ્રગતિ અને સુધારો અશક્ય છે. આ પરિવર્તન હાંસલ કરવા માટે, આપણે પહેલા આપણી નબળાઈઓના સ્ત્રોતોને દૂર કરવા જોઈએ.

આપણે ઘણીવાર આશ્ચર્ય પામીએ છીએ કે એક વ્યક્તિ આખી સિસ્ટમની જડતાને કેવી રીતે બદલી શકે છે. પ્રથમ, આપણે એ ઓળખવામાં નિષ્ફળ જઈએ છીએ કે દેશની વર્તમાન સ્થિતિ આપણા સામૂહિક નિષ્ક્રિયતાનું સીધું પરિણામ છે. એકવાર આપણે કાર્ય કરવાનું શરૂ કરીશું ત્યારે આ જડતા અનિવાર્યપણે સમાપ્ત થશે. બીજું, હું એકલો નથી. એક અબજ ત્રીસ કરોડથી વધુ "હું" મળીને વર્તમાન "ભારત" બનાવે છે. દરેક "હું" બીજા સાથે ગાઢ રીતે જોડાયેલ છે, જેમ કે માનવ શરીર બનાવે છે તે અસંખ્ય કોષો. જ્યારે શરીરને ઈજા થાય છે, ત્યારે આખું શરીર એક જ સમયે પ્રતિક્રિયા આપે છે, અને અબજો કોષો આક્રમણ સામે બચાવ કરવા માટે એકસાથે કામ કરે છે. આ અન્ય કોષો સાથે

જોડાયેલા હોય ત્યારે એક કોષની અપાર ઊર્જા દર્શાવે છે. તેવી જ રીતે, આપણામાંના દરેક અપાર શક્તિનો વિશાળ ભંડાર છે, જેનાથી આપણે મોટાભાગે અજાણ છીએ.

જ્યારે આ ભૂમિના તમામ લોકો એ સમજશે કે આપણે બધા એક જ પરિવારના સભ્યો છીએ અને આપણે એકબીજાના પૂરક છીએ, ત્યારે આપણી સામૂહિક ચેતના જાગૃત થશે. જેમ આદર્શ પરિવારમાં ભ્રષ્ટાચાર માટે કોઈ સ્થાન નથી, તેવી જ રીતે દેશમાં ભ્રષ્ટાચાર અસ્તિત્વમાં રહેવાનું કોઈ કારણ રહેશે નહીં. જેમ પરિવારના તમામ સભ્યો દ્વારા કોઈ સમસ્યા વહેંચવામાં આવે છે, તેમ આપણે પણ દેશના કોઈપણ ભાગમાં ઉદ્ભવતી દરેક સમસ્યાને વહેંચીશું. ક્યાંય કોઈ ભૂખ્યું નહીં રહે. આ એક સાથે લોકોના મનમાંથી નફરત, ઈર્ષ્યા અથવા અદેખાઈના તમામ કારણોને દૂર કરશે.

વધુમાં, વિશ્વમાં માનવતાનું સ્થાન સર્વોપરી માનવામાં આવતું હોવાથી, પૈસાએ ગૌણ સ્થાન પર કબજો કરવો જોઈએ. જો કે, વાસ્તવિકતામાં વિપરીત સાચું છે, તેથી આપણે સભાનપણે પૈસાની ભૂમિકાનું પુનઃમૂલ્યાંકન કરવું જોઈએ. માનવતાથી ઉપર કંઈ ન હોવું જોઈએ, પૈસા પણ નહીં. કારણ કે "લોકશાહી" એક ખોટું નામ છે, ચાલો આપણે આ આદર્શ સિસ્ટમને એક નવું નામ આપીએ. લોકોનું અસ્તિત્વ દેશ બનાવે છે, તેથી આપણે બંગાળીમાં "ગણસત્તા" શબ્દ બનાવ્યો છે જે સૂચવે છે કે આવી સ્થિતિમાં, લોકો દેશના સંચાલનના દરેક પાસામાં સર્વોચ્ચ ભૂમિકા ભજવશે.

કહેવાતી "લોકશાહી" માં, લોકોની ભૂમિકા "મતદારો" અથવા "ચૂંટણીકારો" સુધી સીમિત થઈ જાય છે, જ્યારે તેમના પર શાસન કરવાની વાસ્તવિક સત્તા "ચૂંટાયેલા" પ્રતિનિધિઓમાં રહે છે. એકવાર આ પ્રતિનિધિઓ "ચૂંટાઈ" જાય—ગમે તે રીતે, યોગ્ય કે

ખોટી રીતે—તેઓ સિસ્ટમ પર સંપૂર્ણ નિયંત્રણ મેળવી લે છે, અને લોકો તેમની દુર્દશાના માત્ર મૂક સાક્ષી બની જાય છે.

ગણસત્તા હેઠળ, આ સ્થિતિમાં ધરખમ ફેરફાર થશે. ચૂંટણી પછી પણ લોકો તેમની સાચી શક્તિનો ઉપયોગ કરશે. યોગ્ય સત્તાવાળાઓ દ્વારા ચૂંટણી કાયદામાં યોગ્ય સુધારો કરવામાં આવશે, એ સુનિશ્ચિત કરીને કે ચૂંટાયેલા પ્રતિનિધિ માત્ર ચૂંટણીકારોની ખુશી પર જ હોદ્દો ધરાવે છે. આનો અર્થ એ છે કે જ્યારે પણ તેઓને જરૂરી લાગે ત્યારે લોકો પાસે ચૂંટાયેલા પ્રતિનિધિને પાછા બોલાવવાની સત્તા હશે, જે ભ્રષ્ટાચારને તેના મૂળમાંથી જ દૂર કરશે. આવા રિકોલની શક્યતા પણ હોદ્દા પરના લોકોને સ્પષ્ટ સંદેશ મોકલીને પરિસ્થિતિમાં નોંધપાત્ર સુધારો કરશે.

એકવાર ગણસત્તા મજબૂત રીતે સ્થાપિત થઈ જાય, ત્યારે આપણામાંના દરેકને ધીમે ધીમે એ ખ્યાલ આવશે કે આપણું અસ્તિત્વ સંપૂર્ણપણે અન્યની સુખાકારી પર આધારિત છે. આપણે કોઈથી ઉપર કે નીચે નથી; દરેક વ્યક્તિ સમાન રીતે મહત્વપૂર્ણ છે. પરિણામે, આપણામાં કોઈ દુશ્મનાવટ રહેશે નહીં, જેમ કે માનવ શરીરમાં અબજો કોષોમાં કોઈ દુશ્મનાવટ નથી. એ યાદ રાખવું જરૂરી છે કે પગ, મગજ અને શરીરનો દરેક અન્ય ભાગ સમાન કોષોનો બનેલો છે, જે તેમને સમાન રીતે મહત્વપૂર્ણ બનાવે છે. તેમ છતાં, આ કુદરતી સંવાદિતા માનવ સમાજમાં ગેરહાજર છે. કારણ સરળ છે: અનાદિકાળથી, લોકોને એક થવાથી રોકવા માટે, "રાજાઓ" દ્વારા ઉપરછલ્લી લેબલો અને વર્ગીકરણો દ્વારા કૃત્રિમ રીતે વિભાગો બનાવવામાં આવ્યા છે. આ જ કારણ છે કે વાસ્તવિક માનવ "વિવિધતામાં એકતા" ના ભ્રામક, બહુ-રંગી સૂત્ર હેઠળ છુપાયેલો રહે છે. જ્યારે આ વાસ્તવિક માનવ જાગૃત થશે અને નિયંત્રણ લેશે, ત્યારે ગણસત્તા સ્થાપિત થશે, અને ગણસત્તામાં વિશ્વનું ભવિષ્ય રહેલું છે.

આવી સામાજિક વ્યવસ્થા સ્થાપિત કરવા માટે, "મૈં હી ભારત" (હું જ ભારત છું) નામનો એક રાજકીય પક્ષ બનાવવામાં આવ્યો છે. કારણ કે અમને ખાતરી છે કે આ ભૂમિના તમામ લોકો એક જ પરિવારના છે, કોઈ વાસ્તવિક અવરોધો હોઈ શકે નહીં, કારણ કે આપણે બધા દેશની એકંદર પ્રગતિની ઇચ્છા રાખીએ છીએ. કૃપા કરીને અમારી સાથે જોડાઓ, અને ચાલો આપણે સાથે મળીને આગળ વધીએ. આ દેશનું ભવિષ્ય—જે આપણું ભવિષ્ય પણ છે—આપણે જે કલ્પના કરીએ છીએ તે જ હશે, કારણ કે આપણા વિના—મારા વિના—ભારતનું અસ્તિત્વ નથી.

મૈં હી ભારત!

મૈં હી ભારતના બંધારણનો એક અંશ

કલમ II. ધ્યેયો અને ઉદ્દેશો

પક્ષનો મુખ્ય ધ્યેય અને ઉદ્દેશ્ય ભારતની સમગ્ર વસ્તીને એક મોટા પરિવારમાં એકીકૃત કરવાનો રહેશે. ઉક્ત પરિવારના તમામ સભ્યોને માત્ર વ્યક્તિગત કુદરતી માનવ તરીકે જ ઓળખવામાં આવશે જે તમામ બાબતોમાં સમાન છે, તેમના પર લાદવામાં આવેલા ધર્મ, જાતિ, વર્ણ, લિંગ, સામાજિક દરજ્જો વગેરે સંબંધિત કોઈપણ બાહ્ય અને કૃત્રિમ ભેદભાવોને અવગણીને જે તેમને કાયમ એકબીજામાં વિભાજિત રાખે છે.

પક્ષ દ્રઢપણે માને છે કે ભારતમાં વસતા મનુષ્યોના દુઃખનું મૂળ કારણ એ હકીકતમાં રહેલું છે કે તેઓમાંથી મોટાભાગના લોકોને હંમેશાં નિર્ણય લેવાની મુખ્ય પ્રક્રિયાથી દૂર રાખવામાં આવે છે, જ્યારે માત્ર મુઠ્ઠીભર લોકો બાકીની વસ્તીને બુદ્ધિશાળી મનુષ્યોને બદલે માત્ર સંખ્યા તરીકે અવગણીને તેમની પોતાની પસંદગી મુજબ દેશની બાબતોનું સંચાલન કરે છે. દાયકાઓ કોઈ ભૌતિક

પરિવર્તન લાવ્યા વિના વીતી ગયા હોવાથી, હવે સમય આવી ગયો છે કે લોકો પોતે જ પરિસ્થિતિનો સીધો કબજો લે જેથી ભારત દરેક ક્ષેત્રમાં ઉત્કૃષ્ટ થઈ શકે.

માત્ર માનવ વસાહતીઓની હાજરીથી જ, એક પ્રદેશ દેશમાં પરિવર્તિત થાય છે, આમ આ દેશનો દરેક વ્યક્તિગત વસાહતી વાસ્તવમાં ભારતનો પર્યાય છે. આવી અનુભૂતિથી કે તે પોતે જ ભારત છે, દરેક વ્યક્તિમાં રાષ્ટ્ર નિર્માણના પવિત્ર કાર્યમાં સુંદરતાથી આગળ આવવાનો અપાર આત્મવિશ્વાસ પેદા કરી શકે છે. તેથી જ પક્ષનું નામ "મૈં હી ભારત" છે.

આ મુખ્ય થીમ દ્વારા માર્ગદર્શન મેળવીને, પક્ષ નીચે મુજબની કાર્યવાહી કરશે:

- એક મુક્ત વ્યક્તિગત માનવની સાર્વભૌમત્વને સર્વોચ્ચ આદર આપવો અને એ અનુભૂતિ કરવી કે તેમાંના દરેકની સામાન્ય વિરાસત છે અને તે આ ભૂમિના માલિકોમાંનો એક છે જેના સ્પષ્ટ આદેશ વિના આ દેશમાં કંઈપણ ચાલશે નહીં;
- કે ગરીબી, નિરક્ષરતા, સામાજિક ભેદભાવો વગેરે, જે વ્યક્તિઓ વચ્ચે દુશ્મનાવટ પેદા કરતા ઘર્ષણના માત્ર ઘટકો છે, તેઓને શોષણ માટે કાયમી ગુલામી હેઠળ રાખવા માટે ઇરાદાપૂર્વક બનાવવામાં આવ્યા છે;
- કે જે વ્યક્તિને ગરીબ તરીકે વર્ણવવામાં આવે છે તે ગરીબ નથી, તેનાથી વિપરીત, તે જ સંપત્તિનો એકમાત્ર સ્ત્રોત છે;
- કે કહેવાતા "કાયદાઓ" ના નામે વસાહતી શાસન દરમિયાન પ્રજાને ગુલામ બનાવવાના ઉપકરણો લોકો મુક્ત હોવાનું કહેવા છતાં પણ તેની તમામ લોહી ચૂસતી ટેન્ટકલ્સ સાથે સંપૂર્ણ બળમાં કાર્યરત છે; અને

- વધુમાં એ અનુભૂતિ કરવી કે કોઈપણ હાલની સિસ્ટમ લોકોની સામાન્ય ઇચ્છાઓને આધીન હોવી જોઈએ અને વર્ચસ્વના સાધન તરીકે કાર્ય કરી શકતી નથી, મੈં હી ભારત દરેક બાબતમાં પ્રવર્તમાન સામાજિક, આર્થિક, રાજકીય અને કાનૂની પ્રણાલીઓમાં ધરમૂળથી પરિવર્તન લાવવામાં ઉત્સાહપૂર્વક મદદરૂપ થશે, ભારતના દરેક વસાહતીને કૃપા કરીને આગળ આવવા અને શક્તિ તેમજ આત્મવિશ્વાસની સ્થિતિમાંથી દેશની બાબતોનું ધ્યાન રાખવા હાકલ કરીને.